

Col·leccions
Universitats Públiques
i Cañada Blanch
2024

Trobades i desacords:
retrats de la connexió

Trobades i desacords: retrats de la connexió

4	Pròleg I Ester Alba Pagán (vicerectora de Cultura i Societat, UV) María Salomé Cuesta Valera (vicerectora d'Art, Ciència, Tecnologia i Societat, UPV)
6	Pròleg II Juan Viña Ribes (president de la Fundació Cañada Blanch)
8	Pròleg III Rosa Santos Diez (presidenta de LAVAC)
10	<i>Trobades i desacords: retrats de la connexió</i> Àngela Montesinos Lapuente
23	Obres participants. Col·leccions Universitats Públiques i Cañada Blanch 2024
24	Luis Adelantado / Ana Esteve Reig
26	Galeria Ana Serratosa / Javier Riera
28	Benlliure / Jaume Plensa
30	Isabel Bilbao / Hans-Dieter Zingraff
32	Alba Cabrera / Paco Díaz
34	Cànem / Miquel Gozalbo
36	Casa Bancal / Infante Guerrero & Guerrero Infante
38	Galeria Cuatro / David Pellicer
40	Gabinete de Dibujos / Roberto Mollá
42	Jorge López Galeria / Inma Femenía
44	La Mercería / Vicent Carda
46	Espai Nivell Collblanc / Art al Quadrat
48	Rosa Santos / Elena Aitzkoa
50	SET Espai d'Art / Arancha Goyeneche
52	Shiras Galeria / Nuria Rodríguez
54	Galeria Thema / Lauren Moffatt
56	Vangar / Lara Ordóñez
58	Tuesday to Friday / Nico Munuera
60	Castellano

Pròleg I

Ester Alba Pagán

—Vicerectora de Cultura
i Societat, Universitat de
València

María Salomé Cuesta Valera

—Vicerectora d'Art, Ciència,
Tecnologia i Societat, Universitat
Politécnica de València

La proposta expositiva *Trobades i desacords: retrats de la connexió* constitueix la presentació del programa d'adquisicions Col·leccions Universitats Públiques i Cañada Blanch en la seua primera edició. Aquest innovador programa s'estableix amb la ferma convicció que el diàleg i la cooperació entre diferents institucions són essencials per a enfortir i enriquir el sector cultural de la Comunitat Valenciana.

Aquesta edició marca una fita significativa amb l'adhesió, a més de la ja establida Fundació Cañada Blanch, de la Universitat Politècnica de València i la Universitat de València, per a adquirir obres d'art que ampliaran i enriquiran les seues respectives col·leccions. Són col·leccions que acosten l'art a la societat civil i així permeten a la comunitat en general gaudir i reflexionar sobre l'art contemporani. Aquest compromís reforça el nostre suport i promoció de la cultura actual, amb els quals assegurem que l'art siga accessible i rellevant per a totes les persones.

L'exposició és un testimoni de la interconnexió entre tecnologia, globalització, història i natura, així com també de les relacions humanes que configuren el nostre món. Les obres ací exposades, representants de les galeries que formen part de l'Associació de Galeries d'Art Contemporani de la Comunitat Valenciana (LAVAC), en aquesta 18a edició, actuen com a ponts entre diferents mons, disciplines i perspectives, amb el reflex de les diverses maneres en què estem entrellaçats. Convida a reflexionar sobre com vivim, experimentem i entenem aquestes interconnexions destacant que, tot i la diversitat de les nostres experiències, compartim un teixit comú.

Aquest programa d'adquisicions no sols fa costat a les persones artistes i a les galeries involucrades, sinó que també contribueix a la creació i l'enfortiment del teixit cultural i artístic de la nostra comunitat. L'obra d'art, independentment de la seua tècnica o material, és capaç de dialogar sobre les interseccions de la vida humana i natural, del passat i del present, de l'individual i el col·lectiu, oferint una perspectiva única i enriquidora que ens connecta a totes les persones en un diàleg continu i significatiu.

Pròleg II

Juan Viña Ribes

—President, Fundació Cañada Blanch

Aquesta nova edició del Premi Col·lecció ens enfronta a la porositat de les fronteres, que sempre és un repte per a les ments inquietes. *Trobades i desacords*, una dualitat plena de matisos i de reptes. Jean Baudrillard va qualificar el col·leccionisme com a bàlsam enfront de l'angoixa del temps. L'esperit de la Fundació Cañada Blanch és fer costat a la diversitat de gènere, d'edat, d'actituds i de tolerància davant diverses propostes, perquè l'amalgama de diferents visions dona molts avantatges.

La miopia intel·lectual i cultural condueix a la ineficàcia i a l'empobriment. Només ens salva la visió global, la passió contínua per aprendre i el repte d'estar atent a la novetat, sense oblidar la saviesa de generacions anteriors. Allò que s'esvaeix més ràpidament és la novetat sense bases sòlides. El nostre objectiu amb aquesta proposta és que el nostre públic pugui observar la bellesa de l'expressió artística. Simone Weil diu que no observar la bellesa del món és un pecat que té com a càstig perdre-la.

Aquesta edició també posa de manifest la importància de la col·laboració, ja que s'incorporen al projecte la Universitat de València i la Universitat Politècnica de València. No hi ha major motor de vida, de modernitat i de solidesa que unir forces en un objectiu comú.

Finalment, hem de destacar que una bandera de la Fundació és l'esperança en els nous projectes. Diu Byung-Chul Han en el seu llibre *La tonalidad del pensamiento* que "l'esperança no és el mateix que l'optimisme. No és el mateix la convicció que alguna cosa eixirà bé que la certesa que alguna cosa té sentit, independentment de com isca". Per a nosaltres aquesta proposta té un gran sentit cultural.

Pròleg III

Rosa Santos Diez

—Presidenta de LAVAC

Enguany tenim el plaer de presentar la nova edició del programa d'adquisicions Col·leccions Universitats Públiques valencianes i Cañada Blanch 2024, amb una exposició que tindrà lloc al Centre Cultural La Nau. En aquesta ocasió s'uneixen les col·leccions de les Universitats Públiques Valencianes a la Fundació Cañada Blanch, i es converteixen així en referents que secunden i promouen la cultura en l'àmbit nacional i internacional.

Des de LAVAC volem agrair el suport de la Fundació, com també el de la Universitat de València i de la Universitat Politècnica de València, a l'escena artística contemporània. La importància d'aquests premis no sols es tradueix en l'adquisició de les obres sinó que, a més, representa una projecció d'aliança de les galeries a la Comunitat Valenciana, amb una reafirmació de la seua unió i de la feina que fan tots els agents en els seus espais, a fi de continuar participant en la construcció del teixit cultural de la nostra comunitat.

Aquesta feina es veu completada per tasca de recerca que ha fet la comissària de l'exposició, Ángela Montesinos. En aquesta edició recopila una sèrie de peces de diferents artistes representats per les galeries de LAVAC, les obres dels quals es defineixen molt bé en el títol de l'exposició, *Trobades i desacords: retrats de la connexió*.

Trobades i desacords: retrats de la connexió

Àngela Montesinos Lapuente

Universitat Politècnica de València
Facultat de Belles Arts

Què ens uneix com a éssers humans, entre nosaltres, amb el nostre context social, natural, emocional? Quins instruments utilitzem els humans per a discernir, expressar? Què fem els humans per a connectar? Són preguntes fetes des de temps immemorials, amb múltiples respostes a través de diferents models, metodologies i tècniques. Som reflexos dels nostres espills coetanis, a vegades acceptats, i d'altres no, que generen una connexió intencionada o impremeditada entre nosaltres i el cosmos.

En un món on la interconnexió és omnipresent, la cerca i exploració de les textures d'aquestes connexions es torna essencial. La interconnexió és una realitat humana que es manifesta en les nostres realitzacions personals, socials i ambientals, i en l'art, l'obra actua com un pont que uneix mons diversos, disciplines variades i perspectives múltiples. Això ens convida a reflexionar sobre com vivim, experimentem i entenem la interconnexió en múltiples nivells, des de la individualitat fins a la col·lectivitat, des de la localitat fins a la globalitat. L'obra d'art, actuant com un microcosmos d'aquesta vasta xarxa d'interaccions, ofereix una perspectiva única sobre la sinergia que emergeix de les nostres connexions, que subratlla la idea que les nostres vides estan entrelaçades de manera profunda i significativa. La teoria dels sistemes ens ensenya que un sistema és més que la suma de les seues parts. Basant-nos en Bertalanffy i la seua Teoria de Sistemes¹, les obres d'art no són meres col·leccions d'elements, sinó entitats integrades amb un impacte que transcendeix la suma de les seues parts. L'art, com tot en la nostra vida, està connectat amb la ciència, la tecnologia i la societat, i ens permet apreciar com cada peça dialoga no solament amb altres obres, sinó també amb l'entorn i amb nosaltres com a persones observadores. Aquesta teoria, aplicada a l'art, ens revela que la interacció entre espectador i obra és una díada en forma de sistema obert; a més, l'obra i els seus components individuals —siguen aquests materials, tècniques, conceptes o influències culturals— interactuen de manera dinàmica per a generar una totalitat amb qualitats emergents. Això s'estén més enllà d'una mera interacció tecnològica, que abasta la ressonància profunda amb el nostre entorn natural, el diàleg constant entre cultures i identitats, i la influència palpable de la història en la nostra realitat actual.

La sinergia és evident quan observem com els elements s'assemblen i cobren vida a través d'aquesta interacció de l'espectador, l'espai expositiu i altres obres. Tot això, que li ho diguen a Duchamp o a la baronessa Elsa von Freytag-Loringhoven, en *Font*, 1917, se subratlla que la sinergia no resideix únicament en l'objecte físic, sinó en el xoc de conceptes i la provocació intel·lectual que l'acte de presentació comporta, en què fa una declaració de principis i una reflexió sobre l'art i el seu paper en la societat. Ens podem permetre apreciar com diferents enfocaments, tècniques i contextos culturals poden produir obres que, encara que varien en la seua gènesi, comparteixen una ressonància comuna en termes d'impacte i significat. Aquest principi

es reflecteix en la varietat d'obres presentades en la mostra, cadascuna seguint la seua pròpia trajectòria creativa, però totes convergint en l'exploració de la interconnexió i la complexitat de les relacions humanes, tecnològiques, socials, culturals i naturals.

L'exposició celebra la individualitat i la innovació en la creació, però també ens convida a reconèixer les connexions subjacents que uneixen diferents pràctiques artístiques. Ací, l'equifinalitat no és solament un concepte teòric, sinó una realitat viscuda i experimentada a través de cada obra. Ens permet endinsar-nos en un viatge de descobriment i reflexió, on cada obra es converteix en un node d'una xarxa dinàmica de significats, que transcendeix la seua materialitat per a invocar una reflexió sobre la nostra dependència recíproca amb l'entorn natural, social i tecnològic.

A través d'aquesta lent, podem veure com l'art no solament reflecteix la complexitat de les nostres interaccions, sinó que també actua com un catalitzador per a la comprensió i la transformació. La integració de la tècnica, la biologia, la història i la cultura en aquestes obres destaca la importància de la interconnexió i ens desafia a reconsiderar la nostra posició en aquesta xarxa intricada. L'exposició no sols mostra la bellesa d'aquestes interaccions, sinó que també emfatitza la importància de l'empatia i l'adaptabilitat en un món globalitzat. En última instància, ens convida a imaginar formes més sostenibles i compassives de viure junts, que celebren tant la diversitat com les connexions que ens uneixen.

Els termes *trobades* i *desacords* adquireixen un significat recòndit i multifacètic. Les TROBADES representen moments d'encaix, sinergia i comprensió mútua. En el context d'aquesta mostra, les trobades es visualitzen com a punts de convergència on diverses disciplines, cultures i identitats s'entrellacen, per a crear noves formes d'expressió i enteniment. Les peces ens inciten a reconèixer múltiples capes de significats i experiències que sorgeixen quan diferents mons s'intersequen. Cada peça seleccionada destaca per la seua capacitat de generar interaccions prioritàries tant dins de la seua estructura com en la seua relació amb el públic. Aquesta dinàmica crea una experiència artística rica i multidimensional, en què les connexions internes de l'obra reforcen i enriqueixen el seu impacte en l'espectador. Les obres mostren com la jerarquia pot ser utilitzada per a crear un enfocament clar i potent, alhora que permeten múltiples nivells d'exploració i interpretació. A través d'aquestes interaccions, es revela la profunditat de les relacions humanes i la complexitat de les nostres connexions, que subratllen com l'art pot servir com un espill de les nostres pròpies experiències de convergència i divergència.

Els DESACORDS s'exploren com aquells moments de fricció i discòrdia que, encara que sovint incòmodes, són igualment essencials per al creixement i la innovació. Desafien les nostres perspectives i ens obliguen a reconsiderar les nostres posicions. Aquests instants es manifesten en la creació artística en la confrontació d'estils, tècniques

i temàtiques que, a través de la seua tensió, generen una reflexió més profunda de la nostra existència i de les nostres relacions. D'aquesta manera, l'exposició no solament destaca la bellesa i el poder de les trobades, sinó també la riquesa que sorgeix dels desacords, per a oferir una visió integral i matisada de la interacció humana i cultural.

Els RETRATS DE LA CONNEXIÓ es converteixen en testimoniatges visuals de les complexes trames que conformen la nostra realitat contemporània. L'obra d'art, en la seua capacitat de transcendir barreres i fronteres, actua com un motor que permet la confluència de disciplines aparentment dispars, des de la integració de la tècnica i la biologia, fins a la fusió d'elements històrics i contemporanis. Aquesta celebració de la capacitat de l'art per a créixer i evolucionar sense perdre la seua identitat essencial, reflecteix la complexitat de les nostres connexions i s'adapta a un món en constant transformació. És una invitació a reconsiderar la nostra pròpia posició dins d'aquestes xarxes complexes i a actuar amb major consciència i sensibilitat en les nostres interaccions quotidianes. L'exposició es converteix en un accelerador per al canvi, que inspira a les persones espectadores a reconèixer i valorar la interdependència que defineix la nostra existència i a imaginar formes més sostenibles i compassives de viure junts en aquest món interconnectat.

En un món saturat d'informació i tecnologia, la naturalesa de les nostres relacions es transforma constantment. Aturem-nos... oferim-nos una pausa contemplativa, un espai per a examinar la profunditat i la complexitat de les nostres connexions. Deixem-nos desafiar a considerar com les tecnologies modelen les nostres interconnexions, com la història influeix en el nostre present i com la natura continua sent una presència vital en les nostres existències.

La reflexió sobre la interconnexió també ens porta a considerar la fragilitat i la resiliència d'aquests vincles. En un món on les crisis ambientals, socials i polítiques són cada vegada més freqüents, la capacitat de connectar-nos i col·laborar es torna crucial per a la nostra supervivència i benestar. Desitgem que les obres presentades en aquesta exposició ens recorden que, malgrat les diferències i les distàncies, compartim un destí comú i una responsabilitat col·lectiva cap al nostre entorn i entre nosaltres mateixos.

Al cap i a la fi, en aquesta mostra volem no sols presentar obres d'art com a entitats aïllades, sinó com a nucs d'un sistema d'experiències interconnectades que desafien, commouen i transformen, que demostren que l'art és un fenomen viu i dinàmic, on el tot és, indubtablement, major que la suma de les parts. L'exploració conceptual de l'exposició estableix un terreny fèrtil per a submergir-nos en el diàleg vibrant entre les obres i els principis d'interconnexió que hem delineat. Les peces que la componen emergeixen com a testimoniatges vius d'aquesta sinergia, on la convergència de disciplines, tècniques i perspectives dona lloc a una ressonància profunda i multifacètica. Així, ens endinsem en un viatge que fa valer

la interconnexió i la complexitat de les relacions humanes, per a revelar com l'art pot actuar d'impulsor per a la comprensió i la transformació. Rememorem... que aquesta exposició no solament celebra la bellesa d'aquestes interaccions, sinó que també emfatitza la importància de l'empatia i l'adaptabilitat en un món globalitzat. En definitiva, la mostra ens convida a reconsiderar la nostra posició en aquest entramat de relacions i a imaginar formes més sostenibles i compassives de viure junts en un món interconnectat.

Paco Díaz presenta una meditació visual sobre els contrastos entre el passat i el present. Inspirat per la prosa de Gabriel Miró, Díaz explora la transformació de Benidorm, un lloc que encarna tant la reminiscència bucòlica com la realitat contemporània. En la seua primera imatge, un barracó grafitat evoca la innocència d'un dibuix infantil, que situa l'espectador en un no-lloc dominat per les torres del desenvolupament turístic, que encapsula així el desacord entre la simplicitat perduda i la urbanització omnipresent. La segona fotografia desplega franges horitzontals de cel, vegetació i asfalt, travessades per un cable que simbolitza la intromissió de la modernitat en un paisatge que Miró descrivia amb puresa immaculada. Aquest detall subratlla la fricció constant entre la naturalitat i l'artificialitat. En la tercera imatge, la coexistència de la vegetació amb residus contemporanis planteja una reflexió sobre el nostre llegat, que qüestiona el que deixem per al futur, igual que les ruïnes clàssiques en paisatges històrics. El llibre *Años y Leguas*, obert en la pàgina que descriu Benidorm, sense il·lustracions addicionals, ressalta la força evocadora del text de Miró, que ens convida a contemplar com les trobades i desacords entre història, estètica i literatura configuren una visió crítica del nostre entorn i les nostres interaccions humanes, que s'alineen amb l'essència de l'exposició.

El diàleg entre passat i present s'amplia amb l'obra de Javier Riera, que estableix un pont meditatiu entre geometria i natura. Javier Riera, amb la seua obra *TR RSL*, estableix una conversa contemplativa entre geometria i natura, per a expandir la percepció de l'espectador. La seua intervenció amb projeccions de llum en el paisatge, registrades fotogràficament sense manipulació, s'alinea amb les pràctiques del Land Art, que subratlla una connexió profunda i ancestral entre aquests elements. Riera conceptualitza la geometria com un llenguatge natural anterior a la matèria, que evoca les idees de la Grècia clàssica, on l'art s'entenia com una manifestació de les matemàtiques i la geometria entre altres ciències. Les projeccions de llum creen un doble nivell geomètric: l'inherent a la natura i l'imposat per la llum artificial, que modifica el paisatge i captura una ressonància sagrada i efímera. En intervenir en el paisatge amb llum, es revela la geometria oculta a la natura, que suggereix una harmonia preexistent que la nostra societat ha tendit a separar. Aquesta obra és una reflexió profunda sobre la interconnexió entre la naturalitat i l'artificialitat, que proposa una visió unificada i harmoniosa del paisatge. Ací, la llum i la geometria no

solament transformen l'entorn, sinó que també evocuen una experiència transcendental, per a capturar una cosa sagrada i fugaç a la natura.

Jaume Plensa recorre a la figura del déu Janus per a explorar les nocions contemporànies a través d'una lent mitològica. Janus, una de les deïtats més antigues del panteó romà, simbolitza els començaments i els finals, la dualitat i els espais de transició. Amb les seues dues cares oposades, Janus té la capacitat de mirar simultàniament cap avant i cap arrere, i examinar qüestions des de tots els aspectes. En el seu díptic, Plensa empra la tècnica de l'aiguafort per a capturar l'essència d'aquesta deïtat, la dualitat de la qual no sols simbolitza el pas del temps i el canvi, sinó també la interconnexió entre el nostre passat i el nostre futur. La representació de Janus 'enmig de totes les coses' subratlla el seu paper en els moments de transició, que ofereix un espai de reflexió sobre la nostra condició contemporània, marcada pel caos i la incertesa. En tornar als nostres orígens mitològics, trobem esperança i guia per a enfrontar els desafiaments actuals. La dualitat inherent en l'existència es transforma i es dilueix en aquestes obres, que evocuen la naturalesa efímera i mutable dels canvis que presideix i ofereixen a l'espectador una font d'equilibri i esperança.

L'exploració sobre la connexió i el misteri s'enriqueix amb l'obra de Miquel Gozalbo, que aborda l'enigma i el dogma de la Trinitat utilitzant el ferro, un material atàvic carregat d'història i simbolisme, des del més bèl·lic fins al més auxiliador. Sota el seu mestratge, aquest material es converteix en una extensió de l'ésser humà, que uneix tecnologia i humanitat en un procés creatiu únic. L'artesà i escultor treballa el ferro extraient tires i fils que s'entrellacen per a donar forma a les seues escultures, per a transformar-lo d'un material brut a una expressió geomètrica i voluminosa, des de la tríada religiosa fins a la precisió de la trigonometria. La contemplació d'aquesta peça és pausada i activa, i porta l'espectador en un recorregut que transcendeix la nostra individualitat i es transforma en una comunió amb el ferro, l'espai i el volum. Els plans formals s'interconnecten, per a generar una explosió de relacions que evocuen un univers propi. Gozalbo reflexiona sobre els inicis i finals i troba un equilibri entre la tradició i la modernitat, entre la tangibilitat i l'espiritualitat.

Aquest viatge reflexiu sobre la connexió i el misteri troba un ressò profund en la instal·lació d'Infante Guerrero & Guerrero Infante, titulada *L'Esfinx*. Confronten la desconexió del misteri amb la connexió humana i el seu ímpetu per entendre la nostra existència. La paradoxa de l'esfinx, amb el seu enigma incopsable i soterrat, es converteix en el nucli d'aquesta obra, que forma part d'un procés d'investigació més extens. Presentada com un descobriment arqueològic, aquesta instal·lació representa el primer conjunt de peces d'un hipotètic jaciment acabat de revelar. Els artistes utilitzen el dibuix, el color i altres elements per a perfilar aquest enigma, que revela lentament l'ocult i aviven la imaginació de qui observa. Les diferents peces es configuren com a finestres cap a l'arcà, que evocuen tant traços sinuosos com

representacions salvatges i ancestrals, com són els caps de jaguar. Aquests elements enigmàtics desperten la nostra ansietat per allò desconegut, i ens atrapa en la quietud de no saber. Creen un espai on la incògnita es converteix en una experiència tangible, que desafia a explorar més enllà de la superfície. L'esfinx, símbol etern del misteri, es reconfigura ací com un pont entre el passat i el present, per a desafiar a qui mira a indagar en allò oblidat i allò desconegut.

L'exploració de la memòria col·lectiva i la resistència cultural s'aprofundeix amb l'obra d'Art al Quadrat, *De cors, danses i desmemòria*. Una evocació de les històries silenciades de les dones al llarg del temps. Emprenen la tasca de connectar la desconexió i portar els desacords del passat al present. Aquest projecte ressona amb l'essència de la terra com a origen, i reviu imatges de dones que foren vexades, però que ara són reivindicades en un acte de sanació històrica. El folklore i la cultura popular, que històricament foren manipulats amb finalitats polítiques, es transformen ací en eines de resistència i memòria. La cultura popular i tradicional, pilars del nostre origen cultural, ressegueixen per a contar històries que entrellacen contextos geogràfics distants, però emocionalment pròxims. Les narratives de dones del passat cobren vida a través de les veus de dones del present, per a crear un pont entre èpoques i realitats. La metodologia d'Art al Quadrat no sols documenta, sinó que reactiva aquests relats i els transforma en actes de resistència i empoderament. En aquesta obra, la cultura popular es converteix en un vehicle per a la sanació i la connexió, que teixeix una narrativa que ressona amb el passat i reverbera en el present.

Prosseguint aquest viatge de memòria i tradició, Vicent Carda reflexiona sobre la connexió entre la urbanitat i la ruralitat en la seua obra *Arqueologia del paisatge*. Utilitzant la seua pròpia història familiar com a punt de partida, aquesta instal·lació combina materials del camp amb tècniques artístiques, per a crear un vincle entre la tradició agrícola i la contemporaneïtat. Empra terra i blocs de formigó, elements utilitzats als camps de tarongers per a construir cremadors de restolls, al costat de mandarines de bronze. Aquests materials evoquen tant la història agrícola familiar com la transformació del terreny, que es converteix en una metàfora de la memòria i el canvi. La disposició dels blocs i les mandarines de bronze genera un joc de llum i ombra, que ofereix una nova perspectiva sobre objectes quotidians i la seua relació amb l'entorn. Les mandarines de bronze, esparses entre els blocs, suggereixen una continuïtat i una permanència que transcendeix la temporalitat dels materials originals. L'obra de Carda transforma l'abandó rural en una presència contemplativa, que reconsidera la nostra relació amb el passat i el seu impacte en el present.

Lara Ordóñez teixeix una narrativa que connecta la memòria comunitària i la identitat a través de l'art tèxtil en la seua obra *Tramar l'ordit*. En la seua instal·lació, composta per fusta i llana, no solament es preserven tècniques tradicionals de teixit, sinó que també es

revitalitzen en un context contemporani. Cada fil de llana merina i talaverana, filats a mà, es converteix en una línia d'un relat complex que uneix la part personal i la col·lectiva. Ordóñez explora com els fils de l'ordit i la trama s'entrellacen per a formar un llenguatge tèxtil que conta històries d'herència i transmissió de coneixement. En la seua obra, teixir és una manera d'escriure, on cada encreuament de fils és una trobada entre passat, present i futur. Aquesta connexió entre la tècnica i la narrativa tèxtil reflexiona sobre com les nostres identitats es construeixen i se sostenen a través de les tradicions i les històries compartides. L'obra d'Ordóñez ens recorda que, igual que els fils d'un teixit, les nostres vides estan entrelaçades amb les d'aquells que ens precediren i acompanyen. A través del seu art, transforma el tèxtil en un mitjà poderós per a preservar i celebrar la nostra història cultural, i crea un espai on el temps i la memòria es troben i dialoguen. Aquesta obra ens fa mirar més enllà de la superfície i apreciar la riquesa de les històries i coneixements que es transmeten a través de l'art tèxtil.

Roberto Mollá enriqueix la interacció entre la llum, la geometria i la percepció sensorial amb la seua obra *Biblioteca y Rompesol*. A través de la seua obra, explora com la llum, aquest agent físic que fa visibles els objectes, modela i fa vibrar les formes geomètriques d'una arquitectura concreta i densa com és el formigó. Utilitza capes de grafit en els seus dibuixos per a capturar la interacció entre llum i ombra, per a descompondre i recompondre imatges que ens permeten redescobrir l'estructura arquitectònica amb una nova mirada. La llum, en incidir als trencasols de la Biblioteca Eduard Boscà, transforma la matèria rígida en una cosa viva, orgànica i quasi biològica. Aquesta interacció entre la llum i la geometria crea una experiència perceptiva única, on els elements arquitectònics es tornen dinàmics i canviants. Mollá ens ensenya a veure l'arquitectura no solament com una construcció física, sinó com un espai que respira i es transforma amb la llum, per a evocar una sensació de moviment constant.

L'exploració es trasllada als límits entre la digitalitat i la fisicitat amb l'obra d'Inma Femenía. Desdibuixa aquestes fronteres en la seua obra *In Tension 62*, que crea una experiència sensorial intensa i complexa. L'artista explora la interacció entre la tecnologia i la materialitat per a generar noves percepcions i emocions, per a portar l'estètica digital a un territori poètic. Utilitzant impressió UV sobre alumini manipulat i cautxú natural, Femenía empra materials que capturen i transformen la lluminositat de manera controlada, que generen gradacions i ombres intricades. Aquestes textures, dissenyades amb precisió digital, destaquen la interacció intencionada entre la tecnologia i la materialitat, que reflecteix el domini en l'aplicació de color i forma. L'obra permet apreciar com les superfícies poden modelar i redefinir l'espai, per a crear un ambient on cada canvi de to i ombra és el resultat d'una intervenció calculada. Aquesta manipulació de tècniques i materials genera una tensió palpable, que va més enllà de la visualitat, per a tocar la sensorialitat i l'emocionalitat. Femenía ens

transporta a un àmbit on la tecnologia es converteix en una extensió orgànica de la nostra realitat, per a suggerir una simbiosi entre la matèria i la percepció que desafia les nostres concepcions tradicionals.

La reflexió sobre la interconnexió entre la fisicitat i la digitalitat s'expandeix amb l'obra de Lauren Moffatt. Explora la creació d'un espai col·lectiu a partir dels mons interiors de diverses dones en la seua obra *Local Binaries*. Utilitzant tècniques de meditació i artteràpia, les participants descriuen els seus paisatges interns —sons, vegetació, arquitectura, meteorologia— que Moffatt recrea en un entorn digital interactiu. Aquest lloc on convergeixen les realitats individuals i compartides cobra vida a través de la realitat augmentada i el metavers. En una època marcada per crisi i discursos apocalíptics, l'obra s'erigeix com un refugi d'introspecció col·lectiva. Ací, la tecnologia no és només protagonista, sinó un mitjà que amplifica la connexió entre diferents universos imaginats per dones de tot el món, per a fusionar-los en un sol cosmos. Moffatt utilitza tecnologia 3D, intel·ligència artificial, fotogrametria i pintura tradicional per a crear una experiència íntima sense fronteres geogràfiques. L'obra difumina les línies entre la digitalitat i la realitat, per a habitar aquests paisatges interns. Destaca la importància de la connexió humana en l'era digital, que subratlla com la tecnologia pot ser una eina per a la introspecció i la comunió. Es revela com cada món interior és més que la suma de les seues parts. Igual que un sistema, cada paisatge individual contribueix a una totalitat dinàmica que posseeix qualitats emergents, per a crear un espai col·lectiu on la interacció entre els elements produeix una nova realitat. Moffatt mostra que, enmig de la incertesa global, la imaginació i la tecnologia poden convergir per a crear llocs de sanació i connexió profunda.

Elena Aitzkoa teixeix un tapís de connexions entre la fisicitat i l'emocionalitat, la naturalitat i la humanitat amb la seua obra *Llac placenta* i *Melic*. Les seues escultures, fetes de tela, pigment en pols i escaiola són expressions tangibles del seu entorn i les seues vivències, que esdevenen microcosmos de la seua experiència. Aborda la seua escultura com un acte performatiu, on cada interacció amb els materials reflecteix el seu estat emocional i els seus pensaments, per a donar vida a les seues obres i les ompli d'una energia que transcendeix merament la visualitat. La configuració poètica de la matèria es converteix en l'eix central de la seua obra, on la bellesa actua com un nexe entre els éssers i el seu entorn. Les escultures d'Aitzkoa no són objectes estàtics, sinó entitats vives que capturen el flux constant de la natura i l'experiència humana. En juxtaposar materials del seu medi més immediat, crea un diàleg continu entre les seues peces, que es converteix en una metàfora de la comunicació humana. Les relacions entre els elements —introduir, envoltar, nugar, sedimentar, decantar i recolzar— suggereixen processos de transformació i connexió que reflecteixen com les nostres experiències internes estan entrellaçades amb el món que ens envolta, que fa visible la profunda ressonància entre l'art i la vida.

Aquest diàleg entre la naturalitat i la humanitat s'amplifica en l'obra de Nuria Rodríguez. Crea un diàleg visual que connecta allò còsmic amb allò terrestre en la seua obra *Rara Herbaria I* i *Rara Herbaria II*, en què utilitza oli sobre lli per a explorar la complexitat de la natura i la nostra percepció d'aquesta. Inspirada en l'exploració de l'univers pel telescopi James Webb, reflexiona sobre com observem i entenem el món natural. Igual que els científics que estudien els orígens del cosmos i la Terra, Rodríguez utilitza el seu art per a investigar i representar la natura. Aquestes obres no són meres representacions botàniques, sinó cartografies visuals que desafien les nostres categories tradicionals i ens fan considerar noves formes de relació amb el món natural. Subratlla la interacció entre l'observació científica i la percepció subjectiva, per a destacar com les nostres narratives sobre la vida i la natura estan en constant evolució, igual que les plantes que creixen i s'adapten. El seu treball és una meditació poètica sobre la fragilitat i la resiliència dels ecosistemes, i la nostra capacitat per a comprendre i preservar l'entorn que ens sustenta.

Nico Munuera desafia els límits entre allò natural i allò creat en la seua obra *Shakkei Caerulea IV*. Inspirat en el concepte japonès de *shakkei*, o 'paisatge prestat', aquesta tècnica, que integra elements de l'entorn en un disseny controlat, troba en Munuera una nova dimensió a través de l'ús del blau monocromàtic i l'aiguada. El procés, impregnat d'una sensibilitat zen, captura el fluir de la tinta com una extensió de la natura mateixa. Ací, la tinta es desplaça i s'assenta en el paper, per a evocar el flux de l'aigua i la serenitat d'un paisatge en constant canvi. L'obra no sols representa un paisatge: és un reflex de la continuïtat del temps i l'espai, una meditació sobre l'eternitat i l'efimeritat. Munuera reflexiona sobre com els elements naturals i humans s'entrellacen, per a crear un diàleg continu entre l'externalitat i l'internalitat, la fisicitat i l'emocionalitat. Les tècniques tradicionals de l'aiguada i l'ús del pigment es transformen en una exploració de la connexió intrínseca entre l'art i la natura. El seu treball ens recorda que, igual que el concepte de *shakkei*, les nostres experiències i comprensions estan en constant interacció, per a redefinir la nostra relació amb el món.

David Pellicer, en la seua obra *Bluish Light Pattern*, ens endinsa en un univers visual en què la geometria es converteix en un llenguatge poètic que transcendeix allò merament visual. Les formes geomètriques, concebudes inicialment en la seua simplicitat, es multipliquen i entren en un diàleg constant, que creen un intricat entramat visual que desafia les expectatives del que observa. La superfície del llenç, inicialment bidimensional, comença a vibrar amb un halo tridimensional que sembla emanar des de la seua mateixa essència. Aquesta vibració no és solament un efecte òptic, sinó una manifestació de com les formes geomètriques interactuen amb la llum i el color, per a crear espais que evoquen una sensació de profunditat i volum. És ací on el concepte d'escenografia cobra rellevància: la tridimensionalitat emergent transforma el llenç en un escenari on la

llum i les formes geomètriques configuren una representació que, si bé abstracta, remet a la creació d'ambients visuals que conviden el públic a endinsar-se en un espai quasi teatral, en què els elements visuals semblen adquirir una vida pròpia.

L'obra de Pellicer no s'acontenta amb ser una exploració formal: és també un estudi sobre com la percepció pot ser condicionada i expandida a través de la interacció entre els elements visuals. La llum, en particular, representa un paper crucial, ja que no sols il·lumina, sinó que també modela i transforma les formes geomètriques, i les dota d'una qualitat etèria que desafia la percepció convencional de la tangibilitat. A mesura que ens endinsem en aquesta composició, ens veiem obligats a qüestionar la naturalesa del que s'està veient: és aquesta una simple abstracció geomètrica o una cosa més profunda que toca l'essència mateixa de com percebem el món? En aquest sentit, ens exhorta a reflexionar sobre el paper de la percepció en la construcció de la nostra realitat, per a destacar com el que veiem és, en gran manera, una interpretació influenciada per la interacció de llum, forma i color.

S'estableix així un pont entre l'abstracció i la representació, en què la geometria no és només una qüestió de línies i angles, sinó un llenguatge viu que connecta la llum i el color en una dansa constant. L'obra incita a una contemplació activa, en què cada mirada descobreix noves capes de significat i complexitat. En última instància, és un testimoni de poder transformador de l'art, capaç d'ampliar la nostra comprensió de l'espai, la llum i la forma, i d'enriquir la nostra percepció del món que ens envolta.

Aquest interès en la tridimensionalitat i en la interacció perceptiva es prolonga i es complica en *1.1-2022* de Hans Dieter Zingraff, on el diàleg entre la llum i l'ombra cobra una nova magnitud. Desafia les fronteres entre pintura i escultura, per a crear una obra que se situa en el límit de totes dues disciplines. Utilitzant planxes de fusta superposades, Zingraff construeix una estructura que no solament juga amb la tridimensionalitat, sinó que també converteix la llum i l'ombra en elements actius de la composició. Cada línia i cada superfície estan acuradament disposades per a generar una interacció dinàmica que transforma la percepció a mesura que ens desplacem per l'obra. Aquest efecte de transformació és central en l'experiència, ja que la peça no es revela completament des d'un sol punt de vista, sinó que requereix una exploració contínua, una constant cerca de noves perspectives.

La llum, filtrada de manera estratègica a través de les diferents capes, realça la tridimensionalitat de les formes i converteix les ombres en protagonistes de la seua pròpia narrativa. Aquestes ombres, lluny de ser simples absències de llum, cobren vida en l'espai, i afegeixen una nova dimensió que transcendeix la bidimensionalitat típica de la pintura. S'aconsegueix així que la superfície plana adquireixca una profunditat inesperada, que fa que l'obra evolucione i es transforme amb cada canvi de perspectiva. Aquest enfocament no solament amplia els límits de la

pintura, sinó que també convida a qui mira a participar activament en la creació del significat de l'obra. A mesura que es mou i observa des de diferents angles, ens convertim en cocreadors, i descobrim noves relacions entre els elements visuals i, en última instància, construir-ne la pròpia interpretació. Ens planteja una reflexió sobre com la percepció i la realitat estan en constant negociació, un procés de trobada i desacord que defineix la nostra experiència del món.

Arancha Goyeneche porta aquesta exploració cap a un terreny on la natura i la tecnologia s'entrellacen en un diàleg visual profundament evocador en la seua obra. Ací, Goyeneche reconfigura radicalment els límits de la pintura contemporània en fusionar tècniques i mitjans que transcendeixen les convencions tradicionals. En lloc d'utilitzar el pinzell, recorre a la fotografia i el vinil adhesiu per a crear composicions que desafien el marc pictòric convencional, per a situar-se en la intersecció entre la representació visual i la conceptualització del paisatge.

Inspirada per la fragilitat dels paisatges nevats d'alta muntanya, un entorn que, sota l'amenaça del canvi climàtic, es torna encara més vulnerable i efímer, ens confronta amb la necessitat urgent de reconnectar amb el nostre entorn natural. L'elecció de tècniques no tradicionals, com és el vinil adhesiu, li permet explorar textures i superfícies d'una manera que el pinzell no podria aconseguir. Aquestes superfícies, en ser manipulades i reconfigurades, creen un joc de claredat i opacitat que reflecteix l'ambigüitat i la complexitat del paisatge natural. Les imatges resultants no són simplement representacions d'un lloc, sinó meditacions sobre la memòria, la temporalitat i la transformació. Ens encoratja a considerar el paisatge com un testimoni dels canvis i desafiaments que enfronta el nostre món, per a destacar la interconnexió entre allò natural i allò humà.

L'ús de la fotografia com a base per a les seues composicions afegeix una altra capa de profunditat, ja que la utilitza com a punt de partida per a una exploració més àmplia. A través del procés de superposició i manipulació de materials, l'artista crea un diàleg entre la realitat i l'abstracticitat, entre allò tangible i allò efímer. Aquest enfocament híbrid ens convida a reconsiderar la nostra relació amb l'entorn natural, que subratlla la necessitat d'una reconexió profunda amb la natura per a comprendre i mitigar els efectes adversos. En última instància, *Lago de Ándara en la noche* és més que una obra d'art, és una reflexió sobre la intersecció entre la natura i la tecnologia, entre la tradicionalitat i la contemporaneïtat. A través de la seua tècnica innovadora, desafia les convencions i ens ofereix una nova manera de veure i entendre el paisatge, no solament com un escenari, sinó com un testimoni dels canvis i desafiaments que enfronta el nostre món.

Finalment, Ana Esteve Roig ens confronta amb la paradoxa d'una generació hiperconnectada però profundament aïllada en la seua peça audiovisual *Temps mort: assaig sobre l'espera i el desig*. Esteve Roig construeix una atmosfera densa i contemplativa, on el temps se suspèn

en una letargia quasi palpable. La mirada dels joves, fixa en els seus telèfons intel·ligents, revela una soledat compartida, on la interacció humana se substitueix per la freda immediatesa de les pantalles. Inspirada per l'obra *Venus i Cupido* de Rubens, recontextualitza el narcisisme i l'autocontemplació en l'era digital. Els joves es miren a si mateixos i als altres a través dels seus dispositius, que recrea el gest clàssic en un entorn modern. Les frases motivacionals que apareixen esporàdicament en els vídeos reflecteixen el buit de les connexions digitals, on les paraules d'alè provenen d'una pantalla sense ànima, sense un interlocutor real. Esteve Roig no sols documenta els hàbits de la generació Z, sinó que també qüestiona la naturalesa d'aquestes interaccions. Els joves, atrapats en un bucle d'espera i desig, es presenten més com a extensions dels seus dispositius que com a éssers humans complets. La repetició i la letargia en les escenes subratllen la dissonància entre la presència física i la desconexió emocional. Esteve Roig explora la complexa relació entre tecnologia, identitat i soledat, i reflexiona sobre la naturalesa de les nostres connexions en l'era digital i si, en la nostra cerca de connexió a través de la tecnologia, estem perdent una cosa essencialment humana. La peça ens confronta amb la inquietant possibilitat que les nostres connexions més profundes s'estiguen tornant cada vegada més superficials, per a deixar-nos en un estat d'espera perpètua.

No obstant això, la manifestació més profunda de connexió i interconnexió és el mateix esdeveniment en si: el programa d'adquisicions *Col·leccions Universitats Públiques i Cañada Blanch*. Aquest programa encarna l'essència de la unió i la creació d'una xarxa entre institucions amb un objectiu comú: la promoció de l'art, la cultura i tots els seus processos associats. Les entitats participants, com són la Universitat Politècnica de València, la Universitat de València, la Fundació Cañada Blanch i LAVAC (Associació de Galeries d'Art Contemporani de la Comunitat Valenciana), actuen de manera independent, però es comuniquen a través d'aquest mitjà compartit, per a donar suport a la professionalització i la dignitat d'una professió que integra artistes, galeristes, personal acadèmic, tècnic, curatorial... En la nostra cerca de connectar, reconeixem que no tot ha de ser necessàriament vinculat ni seguir un ordre específic. La complexitat i, alhora, la grandesa de la connexió radica en la seua vitalitat i intuïció, mancada d'una forma única i que s'apareix de maneres diverses a cada individu. Les connexions són innates en la natura, siguen aquestes orgàniques, digitals, físiques, virtuals, animals o humanes. La connexió és un element infós de vida que es revela en el moment en què activem els nostres sentits.

Col·leccions Universitats Públiques i Cañada Blanch 2024

Ana Esteve Reig
*Tiempo muerto: ensayo sobre
la espera y el deseo*

2023

Tres vídeos 4K, 25 fps, pal, color
6 minuts cadascun, bucle continu

Javier Riera
TR RSL

2019
Fotografia
120 x 170cm

Jaume Plensa

Janus

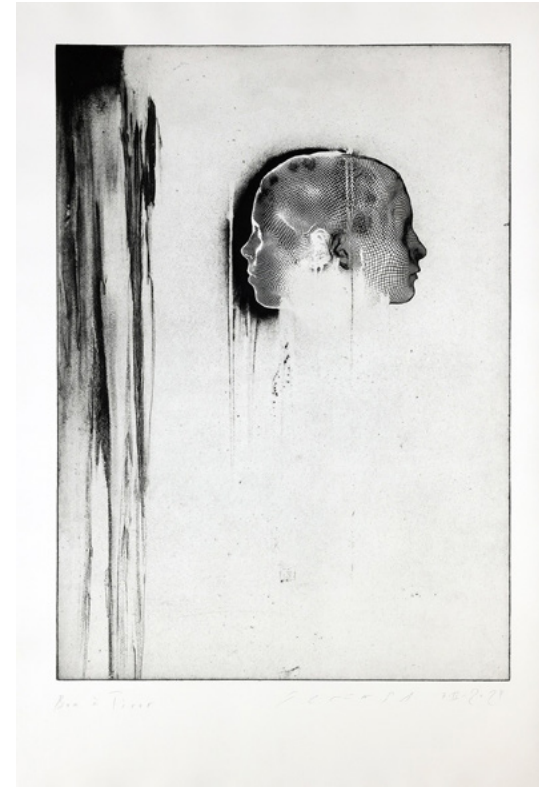
2024

Janus I i II

Díptic

Aiguafort, numeració 14 i 15

116 x 80,5 cm cadascun

Hans-Dieter Zingraff

1.1-2022

2022
Tècnica mixta collage fusta
94 x 180 cm

Paco Díaz

Benidorm sumergido

2024

Paraiso Perdido 7 i Paraiso Perdido 8

Fotografia

66 x 100 cm cadascuna

Paraiso Perdido 2

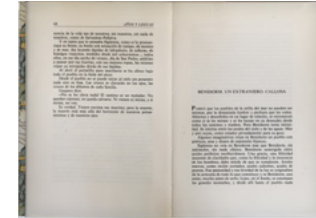
Fotografia

73 x 100 cm

Años y leguas de Gabriel Miró

Llibre

23 x 35 cm

Miquel Gozalbo
Trinitat VI

2014
Ferro forjat
82 x 80 x 42 cm

Infante Guerrero & Guerrero Infante

La esfinge

2023

Misterio y necesidad

Acrílic sobre llenç

160 x 225 cm

Hablar o tratar de cosas ya olvidadas

Instal·lació fosa Caps de jaguar + Vernís sobre

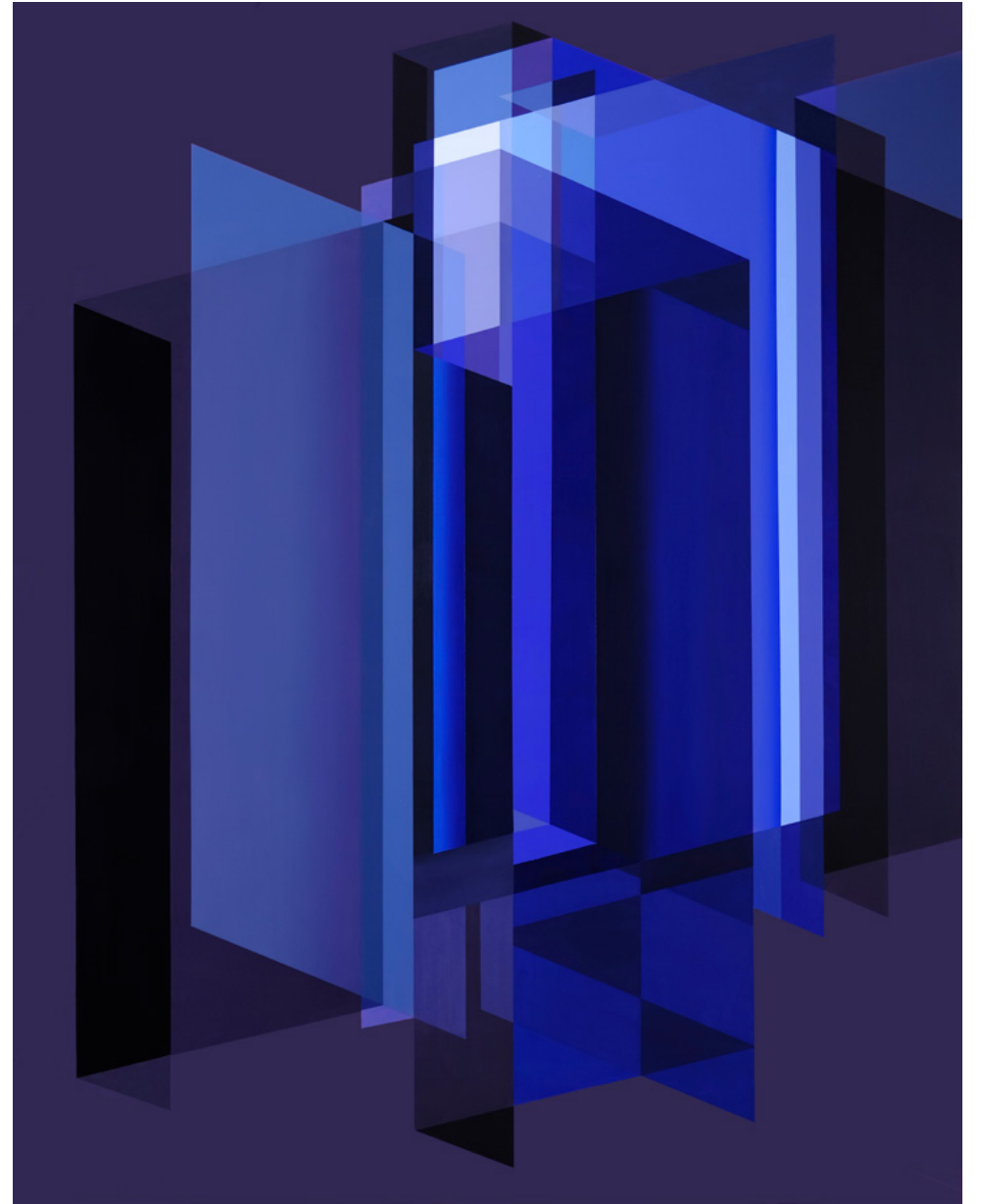
Tronc de Phoenix Roebellini

30 x 176 cm

David Pellicer
Bluish light pattern

2024
Acrílic sobre tela/taula
200 x 160 cm

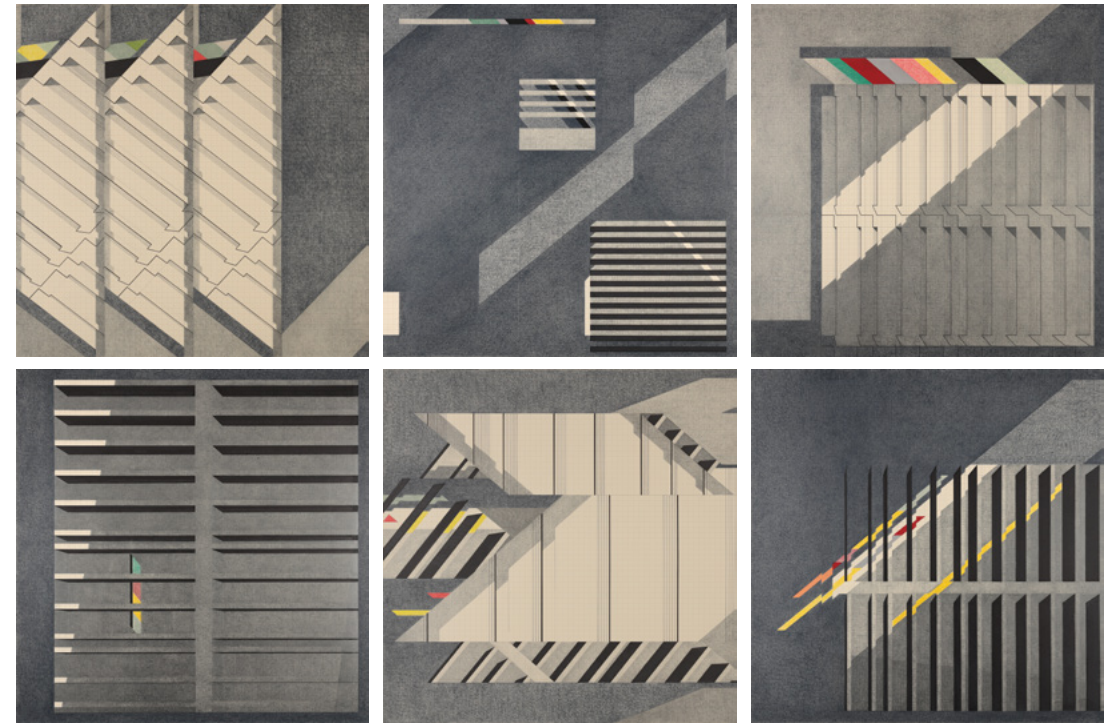

Roberto Mollá

Biblioteca y rompesol (numeradas del 1 al 6)

2022-2024

Llapis, guaix i retolador sobre paper mil·limetrat
65 x 65 cm cadascuna de les sis peces

Inma Femenía

In Tension 62

2023
Impressió UV sobre alumini manipulats
i cautxú natural
98 x 182 x 21 cm

Vicent Carda

Arqueologia del paisatge

2023-2024

Bloc de formigó, aerosol, bronze i terra

Mides variables

Art al Quadrat

De coros, danzas y desmemoria

2020

Valencia, Castilla - La Mancha, Andalucía, Galicia,
Castilla y León, Cataluña, Canarias, País Vasco,
Cantabria, Madrid, Aragón

11 fotografies digitals

Impressió fotogràfica Còpia Ultrachrome en paper
mat de 190 g

30 x 44 x 4 cm

Seriació: 3 + 2 PA

De coros, danzas y desmemoria

Àlbum Histories

Àlbum antic intervingut amb Fotografies digitals
sobre taula antiga intervinguda

Impressió fotogràfica Còpia Ultrachrome en paper
mat de 190 g, cartó, fusta i cristall

Mides àlbum: 35,5 x 17,5 x 7 cm

Mides taula: 79 x 75 x 46 cm

Seriació: Obra única

Elena Aitzkoa

Ombbligo

2024
Tela, pigment en pols i escaiola
44 x 33 x 34 cm

Lago placenta

2021
Tela, pigment en pols i escaiola
54 x 112 x 65 cm

Arancha Goyeneche
Lago de Ándara en la noche

2023
Fotografia i vinil adhesiu
180 x 200 cm

Nuria Rodríguez
Rara Herbaria I i II

2024
Díptic
Oli sobre lli
182 x 140 cm cadascuna

Lauren Moffatt

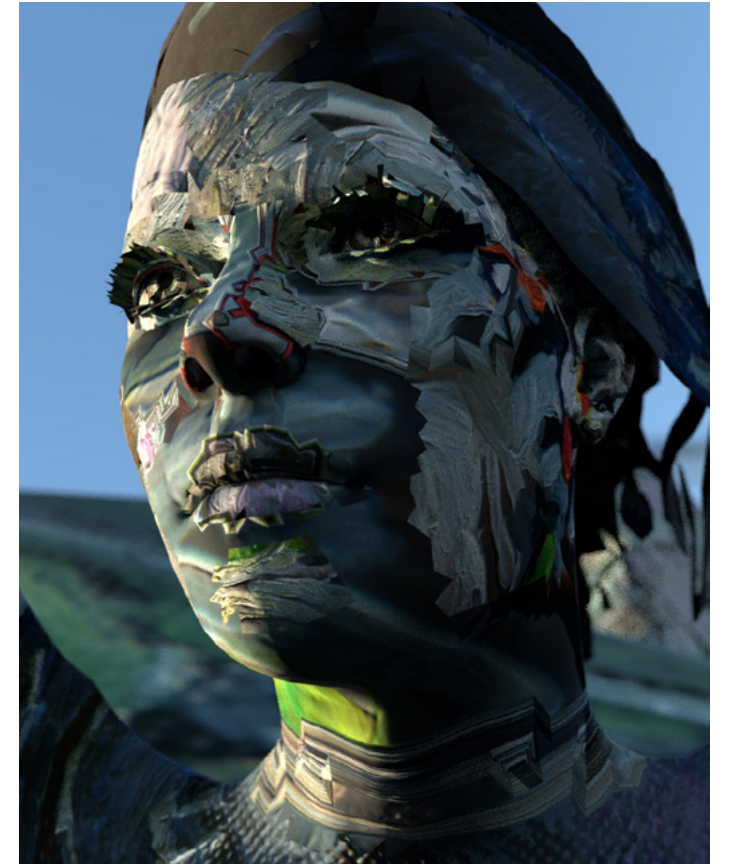
Local Binaries

2022

Intal·lació de realitat augmentada
(paper print, tauleta)

Mides variables

2 Impressions en Hahnemühle Photo Rag
308 g/m² Muntatge en Alu-Dibond 3 mm
100 x 100 cm cadascuna

Lara Ordóñez

Tramar l'ordit

2024

Instal·lació de llana natural filada a mà,
cotó. Fusta de llimera
1000 x 20 cm

Nico Munuera
Shakkei Caerulea IV

2024
Acrílico sobre paper
100 x 182 cm

La propuesta expositiva *Encuentros y desencuentros: retratos de la conexión* constituye la presentación del programa de adquisiciones Colecciones Universidades Públicas y Cañada Blanch en su primera edición. Este innovador programa se establece con la firme convicción de que el diálogo y la cooperación entre distintas instituciones son esenciales para fortalecer y enriquecer el sector cultural de la Comunidad Valenciana.

Esta edición marca un hito significativo con la adhesión, además de la ya establecida Fundación Cañada Blanch, de la Universitat Politècnica de València y la Universitat de València, para adquirir obras de arte que ampliarán y enriquecerán sus respectivas colecciones. Estas colecciones acercan el arte a la sociedad civil, permitiendo a la comunidad en general disfrutar y reflexionar sobre el arte contemporáneo. Este compromiso refuerza nuestro apoyo y promoción de la cultura actual, asegurando que el arte sea accesible y relevante para todas las personas.

La exposición es un testimonio de la interconexión entre tecnología, globalización, historia y naturaleza, así como de las relaciones humanas que configuran nuestro mundo. Las obras aquí expuestas, representantes de las galerías que forman parte de la Asociación de Galerías de Arte Contemporáneo de la Comunitat Valenciana (LAVAC), en esta edición dieciocho, actúan como puentes entre distintos mundos, disciplinas y perspectivas, reflejando las diversas maneras en que estamos entrelazados. Invita a reflexionar sobre cómo vivimos, experimentamos y entendemos estas interconexiones, destacando que, a pesar de la diversidad de nuestras experiencias, compartimos un tejido común.

Este programa de adquisiciones no solo apoya a las personas artistas y galerías involucradas, sino que también contribuye a la creación y fortalecimiento del tejido cultural y artístico de nuestra comunidad. La obra de arte, independientemente de su técnica o material, es capaz de dialogar sobre las intersecciones de la vida humana y natural, del pasado y del presente, de lo individual y lo colectivo, ofreciendo una perspectiva única y enriquecedora que nos conecta a todas las personas en un diálogo continuo y significativo.

Ester Alba Pagán
Vicerrectora de Cultura y Sociedad,
Universitat de València

María Salomé Cuesta Valera
Vicerrectora de Arte, Ciencia, Tecnología
y Sociedad, Universitat Politècnica de
València

PRÓLOGO II

Esta nueva edición del Premio Colección nos enfrenta a la porosidad de las fronteras, que siempre es un reto para las mentes inquietas. *Encuentros y desencuentros*, esa dualidad llena de matices y de retos. Jean Baudrillard calificó el coleccionismo como bálsamo frente a la angustia del tiempo. El espíritu de la Fundación Cañada Blanch es apoyar la diversidad de género, de edad, de actitudes y de tolerancia ante diversas propuestas, porque la amalgama de diferentes visiones da muchas ventajas.

La miopía intelectual y cultural conduce a la ineficacia y al empobrecimiento. Sólo nos salva la visión global, la pasión continua por aprender y el reto de estar atento a lo nuevo, sin olvidar la sabiduría de generaciones anteriores. Lo que se desvanece más rápidamente es la novedad sin bases sólidas. Nuestro objetivo con esta propuesta es que nuestro público pueda observar la belleza de la expresión artística. Simone Weil dice que no observar la belleza del mundo es un pecado que tiene como castigo perderla.

Esta edición también pone de manifiesto la importancia de la colaboración, ya que se unen al proyecto la Universitat de Valencia y la Universitat Politècnica de Valencia. No hay mayor motor de vida, de modernidad y de solidez que unir fuerzas en un objetivo común.

Por último, debemos destacar que una bandera de la Fundación es la esperanza en los nuevos proyectos. Dice Byung-Chul Han en su libro *La tonalidad del pensamiento* que “la esperanza no es lo mismo que el optimismo. No es lo mismo la convicción de que algo saldrá bien, sino la certeza de que algo tiene sentido, independientemente de cómo salga”. Para nosotros esta propuesta tiene un gran sentido cultural.

Juan Viña Ribes
Presidente de Fundación Cañada Blanch

Este año tenemos el placer de presentar la nueva edición del programa de adquisiciones Colecciones Universidades Públicas valencianas y Cañada Blanch 2024, con una exposición que tendrá lugar en el Centro Cultural La Nau. En esta ocasión, se unen las colecciones de las Universidades Públicas Valencianas a la Fundación Cañada Blanch, convirtiéndose así en referentes que apoyan y promueven la cultura en el ámbito nacional e internacional.

Desde LAVAC queremos agradecer el apoyo de la Fundación, así como de la Universitat de València y de la Universidad Politécnica de Valencia, a la escena artística contemporánea. La importancia de estos premios no sólo se traduce en la adquisición de las obras, sino que, además, supone una proyección de alianza de las galerías en la Comunitat Valenciana, reafirmando su unión y el trabajo que hacen todos los agentes en sus espacios, en aras de seguir participando en la construcción del tejido cultural de nuestra comunidad.

Este trabajo se ve completado por la labor de investigación que ha hecho la comisaria de la exposición, Ángela Montesinos. En esta edición recopila una serie de piezas de diferentes artistas representados por las galerías de LAVAC, cuyas obras se definen muy bien en el título de la exposición, *Encuentros y desencuentros, retratos de la conexión*.

Rosa Santos Diez
Presidenta de LAVAC

ENCUENTROS Y DESENCUENTROS:
RETRATOS DE LA CONEXIÓN
Àngela Montesinos Lapuente
Universitat Politècnica de València
Facultat de Belles Arts

¿Qué es lo que nos une como seres humanos, entre nosotros, con nuestro contexto social, natural, emocional? ¿Qué herramientas utilizamos los humanos para discernir, expresar? ¿Qué hacemos los humanos para conectar? Son preguntas hechas desde tiempos inmemoriales, con múltiples respuestas a través de diferentes modelos, metodologías y técnicas. Somos reflejos de nuestros espejos coetáneos, a veces aceptados, y otras no, generando una conexión intencionada o impremeditada entre nosotros y el cosmos.

En un mundo donde la interconexión es omnipresente, la búsqueda y exploración de las texturas de estas conexiones se vuelve esencial. La interconexión es una realidad humana que se manifiesta en nuestras realizaciones personales, sociales y ambientales, y en el arte, la obra actúa como un puente que une mundos diversos, disciplinas variadas y perspectivas múltiples. Esto nos invita a reflexionar sobre cómo vivimos, experimentamos y entendemos la interconexión en múltiples niveles, desde lo individual hasta lo colectivo, desde lo local hasta lo global. La obra de arte, actuando como un microcosmos de esta vasta red de interacciones, ofrece una perspectiva única sobre la sinergia que emerge de nuestras conexiones, subrayando la idea de que nuestras vidas están entrelazadas de manera profunda y significativa.

La teoría de los sistemas nos enseña que un sistema es más que la suma de sus partes. Basándonos en Bertalanffy y su Teoría de Sistemas¹, las obras de arte no son meras colecciones de elementos, sino entidades integradas cuyo impacto trasciende la suma de sus partes. El arte, como todo en nuestra vida, está conectado con la ciencia, la tecnología y la sociedad, permitiéndonos apreciar cómo cada pieza dialoga no solo con otras obras, sino también con el entorno y con nosotros como personas observadoras. Esta teoría, aplicada al arte, nos revela que la interacción entre espectador y obra es una diada en forma de sistema abierto, además, la obra y sus componentes individuales —sean

estos materiales, técnicas, conceptos o influencias culturales— interactúan de manera dinámica para generar una totalidad con cualidades emergentes. Esto se extiende más allá de una mera interacción tecnológica, abarcando la resonancia profunda con nuestro entorno natural, el diálogo constante entre culturas e identidades, y la influencia palpable de la historia en nuestra realidad actual.

La sinergia es evidente cuando observamos cómo los elementos se ensamblan y cobran vida a través de esa interacción del espectador, el espacio expositivo y otras obras. Todo esto, que se lo digan a Duchamp o a la baronesa Elsa von Freytag-Loringhoven, en *La Fuente*, 1917, se subraya que la sinergia no reside únicamente en el objeto físico, sino en el choque de conceptos y la provocación intelectual que el acto de presentación conlleva, haciendo una declaración de principios y una reflexión sobre el arte y su papel en la sociedad. Nos podemos permitir apreciar cómo diferentes enfoques, técnicas y contextos culturales pueden producir obras que, aunque varíen en su génesis, comparten una resonancia común en términos de impacto y significado. Este principio se refleja en la variedad de obras presentadas en la muestra, cada una siguiendo su propia trayectoria creativa, pero todas convergiendo en la exploración de la interconexión y la complejidad de las relaciones humanas, tecnológicas, sociales, culturales y naturales.

La exposición celebra la individualidad y la innovación en la creación, pero también nos invita a reconocer las conexiones subyacentes que unen diferentes prácticas artísticas. Aquí, la equifinalidad, no es solo un concepto teórico, sino una realidad vivida y experimentada a través de cada obra. Nos permite adentrarnos en un viaje de descubrimiento y reflexión, donde cada obra se convierte en un nodo de una red dinámica de significados, trascendiendo su materialidad para invocar una reflexión sobre nuestra dependencia recíproca con el entorno natural, social y tecnológico.

A través de esta lente, podemos ver cómo el arte no solo refleja la complejidad de nuestras interacciones, sino que también actúa como un catalizador para la comprensión y la transformación. La integración de la técnica, la biología, la

historia y la cultura en estas obras destaca la importancia de la interconexión y nos desafía a reconsiderar nuestra posición en esta red intrincada. La exposición no solo muestra la belleza de estas interacciones, sino que también enfatiza la importancia de la empatía y la adaptabilidad en un mundo globalizado. En última instancia, nos invita a imaginar formas más sostenibles y compasivas de vivir juntos, celebrando tanto la diversidad como las conexiones que nos unen.

Los términos *encuentros* y *desencuentros* adquieren un significado recóndito y multifacético. Los ENCUENTROS representan momentos de ensambladura, sinergia y comprensión mutua. En el contexto de esta muestra, los encuentros se visualizan como puntos de convergencia donde diversas disciplinas, culturas e identidades se entrelazan, creando nuevas formas de expresión y entendimiento. Las piezas nos incitan a reconocer múltiples capas de significados y experiencias que surgen cuando diferentes mundos se intersecan. Cada pieza seleccionada destaca por su capacidad de generar interacciones prioritarias tanto dentro de su estructura como en su relación con el público. Esta dinámica crea una experiencia artística rica y multidimensional, donde las conexiones internas de la obra refuerzan y enriquecen su impacto en el espectador. Las obras muestran cómo la jerarquía puede ser utilizada para crear un enfoque claro y potente, al mismo tiempo que permiten múltiples niveles de exploración e interpretación. A través de estas interacciones, se revela la profundidad de las relaciones humanas y la complejidad de nuestras conexiones, subrayando cómo el arte puede servir como un espejo de nuestras propias experiencias de convergencia y divergencia.

Los DESENCUENTROS se exploran como esos momentos de fricción y discordia que, aunque a menudo incómodos, son igualmente esenciales para el crecimiento y la innovación. Desafían nuestras perspectivas y nos obligan a reconsiderar nuestras posiciones. Estos instantes se manifiestan en la creación artística en la confrontación de estilos, técnicas y temáticas que, a través de su tensión, generan una reflexión más profunda de nuestra existencia y de nuestras relaciones. De esta manera, la

exposición no solo destaca la belleza y el poder de los encuentros, sino también la riqueza que surge de los desencuentros, ofreciendo una visión integral y matizada de la interacción humana y cultural.

Los RETRATOS DE LA CONEXIÓN se convierten en testimonios visuales de las complejas tramas que conforman nuestra realidad contemporánea. La obra de arte, en su capacidad de trascender barreras y fronteras, actúa como un motor que permite la confluencia de disciplinas aparentemente dispares, desde la integración de la técnica y la biología, hasta la fusión de elementos históricos y contemporáneos. Esta celebración de la capacidad del arte para crecer y evolucionar sin perder su identidad esencial, refleja la complejidad de nuestras conexiones y se adapta a un mundo en constante transformación. Es una invitación a reconsiderar nuestra propia posición dentro de estas redes complejas y a actuar con mayor conciencia y sensibilidad en nuestras interacciones cotidianas. La exposición se convierte en un acelerador para el cambio, inspirando a las personas espectadoras a reconocer y valorar la interdependencia que define nuestra existencia y a imaginar formas más sostenibles y compasivas de vivir juntos en este mundo interconectado.

En un mundo saturado de información y tecnología, la naturaleza de nuestras relaciones se transforma constantemente. Paremos... ofrezcámonos una pausa contemplativa, un espacio para examinar la profundidad y la complejidad de nuestras conexiones. Dejémonos desafiar a considerar cómo las tecnologías modelan nuestras interconexiones, cómo la historia influye en nuestro presente y cómo la naturaleza sigue siendo una presencia vital en nuestras existencias.

La reflexión sobre la interconexión también nos lleva a considerar la fragilidad y la resiliencia de estos vínculos. En un mundo donde las crisis ambientales, sociales y políticas son cada vez más frecuentes, la capacidad de conectarnos y colaborar se vuelve crucial para nuestra supervivencia y bienestar. Deseamos que las obras presentadas en esta exposición nos recuerden que, a pesar de las diferencias y las distancias, compartimos un destino común y una responsabilidad colectiva hacia nuestro entorno y entre nosotros mismos.

Al fin y al cabo, en esta muestra queremos no solo presentar obras de arte como entidades aisladas, sino como nudos de un sistema de experiencias interconectadas que desafían, conmueven y transforman, demostrando que el arte es un fenómeno vivo y dinámico, donde el todo es, indudablemente, mayor que la suma de sus partes. La exploración conceptual de la exposición establece un terreno fértil para sumergirnos en el diálogo vibrante entre las obras y los principios de interconexión que hemos delineado. Las piezas que la componen emergen como testimonios vivos de esta sinergia, donde la convergencia de disciplinas, técnicas y perspectivas da lugar a una resonancia profunda y multifacética. Así, nos adentramos en un viaje que pone en valor la interconexión y la complejidad de las relaciones humanas, revelando cómo el arte puede actuar como impulsor para la comprensión y la transformación.

Rememoremos... esta exposición no solo celebra la belleza de estas interacciones, sino que también enfatiza la importancia de la empatía y la adaptabilidad en un mundo globalizado. En definitiva, la muestra nos invita a reconsiderar nuestra posición en este entramado de relaciones y a imaginar formas más sostenibles y compasivas de vivir juntos en un mundo interconectado.

Paco Díaz presenta una meditación visual sobre los contrastes entre el pasado y el presente. Inspirado por la prosa de Gabriel Miró, Díaz explora la transformación de Benidorm, un lugar que encarna tanto la reminiscencia bucólica como la realidad contemporánea. En su primera imagen, un barracón grafitado evoca la inocencia de un dibujo infantil, situando al espectador en un no-lugar dominado por las torres del desarrollo turístico, encapsulando así el desencuentro entre la simplicidad perdida y la urbanización omnipresente. La segunda fotografía despliega franjas horizontales de cielo, vegetación y asfalto, atravesadas por un cable que simboliza la intromisión de la modernidad en un paisaje que Miró describía con pureza inmaculada. Este detalle subraya la fricción constante entre lo natural y lo artificial. En la tercera imagen, la coexistencia de la vegetación con residuos contemporáneos plantea una reflexión sobre nuestro legado, cuestionando lo que dejamos para

el futuro, al igual que las ruinas clásicas en paisajes históricos. El libro “Años y Leguas”, abierto en la página que describe Benidorm, sin ilustraciones adicionales, resalta la fuerza evocadora del texto de Miró, invitándonos a contemplar cómo los encuentros y desencuentros entre historia, estética y literatura configuran una visión crítica de nuestro entorno y nuestras interacciones humanas, alineándose con la esencia de la exposición.

El diálogo entre pasado y presente se amplía con la obra de Javier Riera, estableciendo un puente meditativo entre geometría y naturaleza. Javier Riera, con su obra *TR RSL*, establece una conversación contemplativa entre geometría y naturaleza, expandiendo la percepción del espectador. Su intervención con proyecciones de luz en el paisaje, registradas fotográficamente sin manipulación, se alinea con las prácticas del Land Art, subrayando una conexión profunda y ancestral entre estos elementos. Riera conceptualiza la geometría como un lenguaje natural anterior a la materia, evocando las ideas de la Grecia Clásica, donde el arte se entendía como una manifestación de las matemáticas y la geometría entre otras ciencias. Las proyecciones de luz crean un doble nivel geométrico: el inherente a la naturaleza y el impuesto por la luz artificial, modificando el paisaje y capturando una resonancia sagrada y efímera. Al intervenir en el paisaje con luz, se revela la geometría oculta en la naturaleza, sugiriendo una armonía preexistente que nuestra sociedad ha tendido a separar. Esta obra es una reflexión profunda sobre la interconexión entre lo natural y lo artificial, proponiendo una visión unificada y armoniosa del paisaje. Aquí, la luz y la geometría no solo transforman el entorno, sino que también evocan una experiencia trascendental, capturando algo sagrado y fugaz en la naturaleza.

Jaume Plensa recurre a la figura del dios Jano para explorar las nociones contemporáneas a través de una lente mitológica. Jano, una de las deidades más antiguas del panteón romano, simboliza los comienzos y los finales, la dualidad y los espacios de transición. Con sus dos caras opuestas, Jano tiene la capacidad de mirar simultáneamente hacia delante y hacia atrás, examinando cuestiones desde todos los aspectos. En su díptico,

Plensa emplea la técnica del aguafuerte para capturar la esencia de esta deidad, cuya dualidad no solo simboliza el paso del tiempo y el cambio, sino también la interconexión entre nuestro pasado y nuestro futuro. La representación de Jano ‘en medio de todas las cosas’ subraya su papel en los momentos de transición, ofreciendo un espacio de reflexión sobre nuestra condición contemporánea, marcada por el caos y la incertidumbre. Al volver a nuestros orígenes mitológicos, encontramos esperanza y guía para enfrentar los desafíos actuales. La dualidad inherente en la existencia se transforma y se diluye en estas obras, evocando la naturaleza efímera y mutable de los cambios que preside, y ofreciendo al espectador una fuente de equilibrio y esperanza.

La exploración sobre la conexión y el misterio se enriquece con la obra de Miquel Gozalbo, quien aborda el enigma y el dogma de la Trinidad utilizando el hierro, un material atávico cargado de historia y simbolismo, desde lo más bélico a lo más auxiliador. Bajo su maestría, este material se convierte en una extensión del ser humano, uniendo tecnología y humanidad en un proceso creativo único. El artesano y escultor trabaja el hierro extrayendo tiras e hilos que se entrelazan para dar forma a sus esculturas, transformándolo de un material bruto a una expresión geométrica y voluminosa, desde la triada religiosa hasta la precisión de la trigonometría. La contemplación de esta pieza es pausada y activa, llevando al espectador en un recorrido que trasciende nuestra individualidad y se transforma en una comunión con el hierro, el espacio y el volumen. Los planos formales se interconectan, generando una explosión de relaciones que evocan un universo propio. Gozalbo reflexiona sobre los inicios y finales, encontrando un equilibrio entre la tradición y la modernidad, entre lo tangible y lo espiritual.

Este viaje reflexivo sobre la conexión y el misterio encuentra un eco profundo en la instalación de Infante Guerrero & Guerrero Infante, titulada *La Esfinge*. Confrontan la desconexión del misterio con la conexión humana y su ímpetu por entender nuestra existencia. La paradoja de la esfinge, con su enigma inasible y enterrado, se convierte en el núcleo de esta obra, que forma parte de un

proceso de investigación más extenso. Presentada como un descubrimiento arqueológico, esta instalación representa el primer conjunto de piezas de un hipotético yacimiento recién desvelado. Los artistas utilizan el dibujo, el color y otros elementos para perfilar este enigma, desvelando lentamente lo oculto y avivando la imaginación de quien observa. Las diferentes piezas se configuran como ventanas hacia lo arcano, evocando tanto trazos sinuosos como representaciones salvajes y ancestrales, como las cabezas de jaguar. Estos elementos enigmáticos despiertan nuestra ansiedad por lo desconocido, atrapándonos en la quietud de no saber. Crean un espacio donde la incógnita se convierte en una experiencia tangible, desafiando a explorar más allá de la superficie. La esfinge, símbolo eterno del misterio, se reconfigura aquí como un puente entre el pasado y el presente, desafiando a quien mira a indagar en lo olvidado y lo desconocido.

La exploración de la memoria colectiva y la resistencia cultural se profundiza con la obra de Art al Quadrat, *De coros, danzas y desmemoria*. Una evocación de las historias silenciadas de las mujeres a lo largo del tiempo. Emprenden la tarea de conectar lo desconectado y traer los desencuentros del pasado al presente. Este proyecto resuena con la esencia de la tierra como origen, reviviendo imágenes de mujeres que fueron vejadas, pero que ahora son reivindicadas en un acto de sanación histórica. El folclore y la cultura popular, que históricamente fueron manipulados con fines políticos, se transforman aquí en herramientas de resistencia y memoria. Lo popular y tradicional, pilares de nuestro origen cultural, resurgen para contar historias que entrelazan contextos geográficos distantes, pero emocionalmente cercanos. Las narrativas de mujeres del pasado cobran vida a través de las voces de mujeres del presente, creando un puente entre épocas y realidades. La metodología de Art al Quadrat no solo documenta, sino que reactiva estos relatos, transformándolos en actos de resistencia y empoderamiento. En esta obra, la cultura popular se convierte en un vehículo para la sanación y la conexión, tejiendo una narrativa que resuena con el pasado y reverbera en el presente.

Prosiguiendo este viaje de memoria y tradición, Vicent Carda reflexiona sobre la conexión entre lo urbano y lo rural en su obra *Arqueologia del paisatge*. Utilizando su propia historia familiar como punto de partida, esta instalación combina materiales del campo con técnicas artísticas, creando un vínculo entre la tradición agrícola y la contemporaneidad. Emplea tierra y bloques de hormigón, elementos utilizados en los campos de naranjos para construir quemadores de rastrojos, junto a mandarinas de bronce. Estos materiales evocan tanto la historia agrícola familiar como la transformación del terreno, que se convierte en una metáfora de la memoria y el cambio. La disposición de los bloques y las mandarinas de bronce genera un juego de luz y sombra, ofreciendo una nueva perspectiva sobre objetos cotidianos y su relación con el entorno. Las mandarinas de bronce, dispersas entre los bloques, sugieren una continuidad y una permanencia que trasciende la temporalidad de los materiales originales. La obra de Carda transforma el abandono rural en una presencia contemplativa, reconsiderando nuestra relación con el pasado y su impacto en el presente.

Lara Ordóñez teje una narrativa que conecta la memoria comunitaria y la identidad a través del arte textil en su obra *Tramar l'ordit*. En su instalación, compuesta por madera y lana, no solo se preservan técnicas tradicionales de tejido, sino que también se revitalizan en un contexto contemporáneo. Cada hilo de lana merina y talaverana, hilados a mano, se convierte en una línea de un relato complejo que une lo personal y lo colectivo. Ordóñez explora cómo los hilos de la urdimbre y la trama se entrelazan para formar un lenguaje textil que cuenta historias de herencia y transmisión de conocimiento. En su obra, tejer es una forma de escribir, donde cada cruce de hilos es un encuentro entre pasado, presente y futuro. Esta conexión entre la técnica y la narrativa textil reflexiona sobre cómo nuestras identidades se construyen y se sostienen a través de las tradiciones y las historias compartidas. La obra de Ordóñez nos recuerda que, al igual que los hilos de un tejido, nuestras vidas están entrelazadas con las de aquellos que nos precedieron y nos acompañan. A través de su arte, transforma el textil en un medio

poderoso para preservar y celebrar nuestra historia cultural, creando un espacio donde el tiempo y la memoria se encuentran y dialogan. Esta obra nos hace mirar más allá de la superficie y apreciar la riqueza de las historias y conocimientos que se transmiten a través del arte textil.

Roberto Mollá enriquece la interacción entre la luz, la geometría y la percepción sensorial con su obra *Biblioteca y Rompesol*. A través de su obra, explora cómo la luz, ese agente físico que hace visibles los objetos, moldea y hace vibrar las formas geométricas de una arquitectura concreta y densa, como el hormigón. Utiliza capas de grafito en sus dibujos para capturar la interacción entre luz y sombra, descomponiendo y recomponiendo imágenes que nos permiten redescubrir la estructura arquitectónica con una nueva mirada. La luz, al incidir en los rompesoles de la Biblioteca Eduard Boscà, transforma la materia rígida en algo vivo, orgánico y casi biológico. Esta interacción entre la luz y la geometría crea una experiencia perceptiva única, donde los elementos arquitectónicos se vuelven dinámicos y cambiantes. Mollá nos enseña a ver la arquitectura no solo como una construcción física, sino como un espacio que respira y se transforma con la luz, evocando una sensación de movimiento constante.

La exploración se traslada a los límites entre lo digital y lo físico con la obra de Inma Femenía. Desdibuja estas fronteras en su obra *In Tension 62*, creando una experiencia sensorial intensa y compleja. La artista explora la interacción entre la tecnología y la materialidad para generar nuevas percepciones y emociones, llevando la estética digital a un territorio poético. Utilizando impresión UV sobre aluminio manipulado y caucho natural, Femenía emplea materiales que capturan y transforman la luminosidad de manera controlada, generando gradaciones y sombras intrincadas. Estas texturas, diseñadas con precisión digital, destacan la interacción intencionada entre lo tecnológico y lo material, reflejando el dominio en la aplicación de color y forma. La obra permite apreciar cómo las superficies pueden moldear y redefinir el espacio, creando un ambiente donde cada cambio de tono y sombra es el resultado de una intervención calculada.

Esta manipulación de técnicas y materiales genera una tensión palpable, que va más allá de lo visual, tocando lo sensorial y lo emocional. Femenía nos transporta a un ámbito donde la tecnología se convierte en una extensión orgánica de nuestra realidad, sugiriendo una simbiosis entre la materia y la percepción que desafía nuestras concepciones tradicionales.

La reflexión sobre la interconexión entre lo físico y lo digital se expande con la obra de Lauren Moffatt. Explora la creación de un espacio colectivo a partir de los mundos interiores de diversas mujeres en su obra *Local Binaries*. Utilizando técnicas de meditación y arteterapia, las participantes describen sus paisajes internos —sonidos, vegetación, arquitectura, meteorología— que Moffatt recrea en un entorno digital interactivo. Este lugar donde convergen las realidades individuales y compartidas cobra vida a través de la realidad aumentada y el metaverso. En una época marcada por crisis y discursos apocalípticos, la obra se erige como un refugio de introspección colectiva. Aquí, la tecnología no es solo protagonista, sino un medio que amplifica la conexión entre diferentes universos imaginados por mujeres de todo el mundo, fusionándolos en un solo cosmos. Moffatt utiliza tecnología 3D, inteligencia artificial, fotogrametría y pintura tradicional para crear una experiencia íntima sin fronteras geográficas. La obra difumina las líneas entre lo digital y lo real, habitando estos paisajes internos. Destaca la importancia de la conexión humana en la era digital, subrayando cómo la tecnología puede ser una herramienta para la introspección y la comunión. Se revela cómo cada mundo interior es más que la suma de sus partes. Al igual que un sistema, cada paisaje individual contribuye a una totalidad dinámica que posee cualidades emergentes, creando un espacio colectivo donde la interacción entre los elementos produce una nueva realidad. Moffatt muestra que, en medio de la incertidumbre global, la imaginación y la tecnología pueden converger para crear lugares de sanación y conexión profunda.

Elena Aitzkoa teje un tapiz de conexiones entre lo físico y lo emocional, lo natural y lo humano con su obra *Lago placenta* y *Omblijo*. Sus esculturas, hechas de tela, pigmento en polvo y escayola, son expresiones tangibles de su entorno y sus

vivencias, convirtiéndose en microcosmos de su experiencia. Aborda su escultura como un acto performativo, donde cada interacción con los materiales refleja su estado emocional y sus pensamientos, dando vida a sus obras y llenándolas de una energía que trasciende lo meramente visual. La configuración poética de la materia se convierte en el eje central de su obra, donde la belleza actúa como un nexo entre los seres y su entorno. Las esculturas de Aitzkoa no son objetos estáticos, sino entidades vivas que capturan el flujo constante de la naturaleza y la experiencia humana. Al yuxtaponer materiales de su medio más inmediato, crea un diálogo continuo entre sus piezas, que se convierte en una metáfora de la comunicación humana. Las relaciones entre los elementos —introducir, rodear, atar, sedimentar, decantar y apoyar— sugieren procesos de transformación y conexión que reflejan cómo nuestras experiencias internas están entrelazadas con el mundo que nos rodea, haciendo visible la profunda resonancia entre el arte y la vida.

Este diálogo entre lo natural y lo humano se amplifica en la obra de Nuria Rodríguez. Crea un diálogo visual que conecta lo cósmico con lo terrestre en su obra *Rara Herbaria I* y *Rara Herbaria II*, utilizando óleo sobre lino para explorar la complejidad de la naturaleza y nuestra percepción de ella. Inspirada en la exploración del universo por el telescopio James Webb, reflexiona sobre cómo observamos y entendemos el mundo natural. Al igual que los científicos que estudian los orígenes del cosmos y la Tierra, Rodríguez utiliza su arte para investigar y representar la naturaleza. Estas obras no son meras representaciones botánicas, sino cartografías visuales que desafían nuestras categorías tradicionales y nos hacen considerar nuevas formas de relación con el mundo natural. Subraya la interacción entre la observación científica y la percepción subjetiva, destacando cómo nuestras narrativas sobre la vida y la naturaleza están en constante evolución, al igual que las plantas que crecen y se adaptan. Su trabajo es una meditación poética sobre la fragilidad y la resiliencia de los ecosistemas, y nuestra capacidad para comprender y preservar el entorno que nos sustenta.

Nico Munuera desafía los límites entre lo natural y lo creado en su obra *Shakkei Caerulea IV*. Inspirado en el

concepto japonés de ‘shakkei’, o ‘paisaje prestado’, esta técnica, que integra elementos del entorno en un diseño controlado, encuentra en Munuera una nueva dimensión a través del uso del azul monocromático y la aguada. El proceso, impregnado de una sensibilidad zen, captura el fluir de la tinta como una extensión de la naturaleza misma. Aquí, la tinta se desplaza y se asienta en el papel, evocando el flujo del agua y la serenidad de un paisaje en constante cambio. La obra no solo representa un paisaje; es un reflejo de la continuidad del tiempo y el espacio, una meditación sobre lo eterno y lo efímero. Munuera reflexiona sobre cómo los elementos naturales y humanos se entrelazan, creando un diálogo continuo entre lo externo y lo interno, lo físico y lo emocional. Las técnicas tradicionales de la aguada y el uso del pigmento se transforman en una exploración de la conexión intrínseca entre el arte y la naturaleza. Su trabajo nos recuerda que, al igual que el concepto de shakkei, nuestras experiencias y comprensiones están en constante interacción, redefiniendo nuestra relación con el mundo.

David Pellicer, en su obra *Bluish Light Pattern*, nos adentra en un universo visual donde la geometría se convierte en un lenguaje poético que trasciende lo meramente visual. Las formas geométricas, concebidas inicialmente en su simplicidad, se multiplican y entran en un diálogo constante, creando un intrincado entramado visual que desafía las expectativas del que observa. La superficie del lienzo, inicialmente bidimensional, comienza a vibrar con un halo tridimensional que parece emanar desde su misma esencia. Esta vibración no es solo un efecto óptico, sino una manifestación de cómo las formas geométricas interactúan con la luz y el color, creando espacios que evocan una sensación de profundidad y volumen. Es aquí donde el concepto de escenografía cobra relevancia: la tridimensionalidad emergente transforma el lienzo en un escenario donde la luz y las formas geométricas configuran una representación que, si bien abstracta, remite a la creación de ambientes visuales que invitan al público a adentrarse en un espacio casi teatral, donde los elementos visuales parecen adquirir una vida propia.

La obra de Pellicer no se contenta con ser una exploración formal; es también un estudio sobre cómo la percepción puede ser condicionada y expandida a través de la interacción entre los elementos visuales. La luz, en particular, juega un papel crucial, ya que no solo ilumina, sino que también moldea y transforma las formas geométricas, dotándolas de una cualidad etérea que desafía la percepción convencional de lo tangible. A medida que nos adentramos en esta composición, nos vemos obligados a cuestionar la naturaleza de lo que se está viendo: ¿es esta una simple abstracción geométrica o algo más profundo que toca la esencia misma de cómo percibimos el mundo? En este sentido, nos exhorta a reflexionar sobre el papel de la percepción en la construcción de nuestra realidad, destacando cómo lo que vemos es, en gran medida, una interpretación influenciada por la interacción de luz, forma y color.

Se establece así un puente entre la abstracción y la representación, donde la geometría no es solo una cuestión de líneas y ángulos, sino un lenguaje vivo que conecta la luz y el color en una danza constante. La obra incita a una contemplación activa, donde cada mirada descubre nuevas capas de significado y complejidad. En última instancia, es un testimonio del poder transformador del arte, capaz de ampliar nuestra comprensión del espacio, la luz y la forma, y de enriquecer nuestra percepción del mundo que nos rodea.

Este interés en la tridimensionalidad y en la interacción perceptual se prolonga y se complejiza en *1.1-2022* de Hans Dieter Zingraff, donde el diálogo entre la luz y la sombra cobra una nueva magnitud. Desafía las fronteras entre pintura y escultura, creando una obra que se sitúa en el límite de ambas disciplinas. Utilizando planchas de madera superpuestas, Zingraff construye una estructura que no solo juega con la tridimensionalidad, sino que también convierte la luz y la sombra en elementos activos de la composición. Cada línea y cada superficie están cuidadosamente dispuestas para generar una interacción dinámica que transforma la percepción a medida que nos desplazamos por la obra. Este efecto de transformación es central en la experiencia ya que la pieza no se revela completamente desde un solo punto de

vista, sino que requiere una exploración continua, una constante búsqueda de nuevas perspectivas.

La luz, filtrada de manera estratégica a través de las distintas capas, realza la tridimensionalidad de las formas y convierte las sombras en protagonistas de su propia narrativa. Estas sombras, lejos de ser simples ausencias de luz, cobran vida en el espacio, añadiendo una nueva dimensión que trasciende la bidimensionalidad típica de la pintura. Se logra así que la superficie plana adquiera una profundidad inesperada, haciendo que la obra evolucione y se transforme con cada cambio de perspectiva. Este enfoque no solo amplía los límites de la pintura, sino que también invita a quien mira a participar activamente en la creación del significado de la obra. A medida que se mueve y observa desde diferentes ángulos, nos convertimos en cocreadores, descubriendo nuevas relaciones entre los elementos visuales y, en última instancia, construyendo su propia interpretación. Nos plantea una reflexión sobre cómo la percepción y la realidad están en constante negociación, un proceso de encuentro y desencuentro que define nuestra experiencia del mundo.

Arancha Goyeneche lleva esta exploración hacia un terreno donde la naturaleza y la tecnología se entrelazan en un diálogo visual profundamente evocador en su obra. Aquí, Goyeneche reconfigura radicalmente los límites de la pintura contemporánea al fusionar técnicas y medios que trascienden las convenciones tradicionales. En lugar de utilizar el pincel, recurre a la fotografía y el vinilo adhesivo para crear composiciones que desafían el marco pictórico convencional, situándose en la intersección entre la representación visual y la conceptualización del paisaje.

Inspirada por la fragilidad de los paisajes nevados de alta montaña, un entorno que, bajo la amenaza del cambio climático, se vuelve aún más vulnerable y efímero, nos confronta con la necesidad urgente de reconectar con nuestro entorno natural. La elección de técnicas no tradicionales, como el vinilo adhesivo, le permite explorar texturas y superficies de una manera que el pincel no podría lograr. Estas superficies, al ser manipuladas y reconfiguradas, crean un juego de claridad y opacidad que refleja la ambigüedad y la complejidad del paisaje

natural. Las imágenes resultantes no son simplemente representaciones de un lugar, sino meditaciones sobre la memoria, la temporalidad y la transformación. Nos alienta a considerar el paisaje como un testigo de los cambios y desafíos que enfrenta nuestro mundo, destacando la interconexión entre lo natural y lo humano.

El uso de la fotografía como base para sus composiciones añade otra capa de profundidad, ya que la utiliza como punto de partida para una exploración más amplia. A través del proceso de superposición y manipulación de materiales, la artista crea un diálogo entre lo real y lo abstracto, entre lo tangible y lo efímero. Este enfoque híbrido nos invita a reconsiderar nuestra relación con el entorno natural, subrayando la necesidad de una reconexión profunda con la naturaleza para comprender y mitigar los efectos adversos. En última instancia, *Lago de Ándara en la noche*, es más que una obra de arte, es una reflexión sobre la intersección entre la naturaleza y la tecnología, entre lo tradicional y lo contemporáneo. A través de su técnica innovadora, desafía las convenciones y nos ofrece una nueva forma de ver y entender el paisaje, no solo como un escenario, sino como un testimonio de los cambios y desafíos que enfrenta nuestro mundo.

Finalmente, Ana Esteve Roig nos confronta con la paradoja de una generación hiperconectada pero profundamente aislada en su pieza audiovisual *Tiempo muerto: ensayo sobre la espera y el deseo*. Esteve Roig construye una atmósfera densa y contemplativa, donde el tiempo se suspende en un letargo casi palpable. La mirada de los jóvenes, fija en sus smartphones, revela una soledad compartida, donde la interacción humana se sustituye por la fría inmediatez de las pantallas. Inspirada por la obra *Venus y Cupido* de Rubens, recontextualiza el narcisismo y la autocontemplación en la era digital. Los jóvenes se miran a sí mismos y a los demás a través de sus dispositivos, recreando el gesto clásico en un entorno moderno. Las frases motivacionales que aparecen esporádicamente en los vídeos reflejan el vacío de las conexiones digitales, donde las palabras de aliento provienen de una pantalla sin alma, sin un interlocutor real. Esteve Roig no solo documenta los

hábitos de la generación Z, sino que también cuestiona la naturaleza de estas interacciones. Los jóvenes, atrapados en un bucle de espera y deseo, se presentan más como extensiones de sus dispositivos que como seres humanos completos. La repetición y el letargo en las escenas subrayan la disonancia entre la presencia física y la desconexión emocional. Esteve Roig explora la compleja relación entre tecnología, identidad y soledad, reflexionando sobre la naturaleza de nuestras conexiones en la era digital y si, en nuestra búsqueda de conexión a través de la tecnología, estamos perdiendo algo esencialmente humano. La pieza nos confronta con la inquietante posibilidad de que nuestras conexiones más profundas se estén volviendo cada vez más superficiales, dejándonos en un estado de espera perpetua.

Sin embargo, la manifestación más profunda de conexión e interconexión es el propio acontecimiento en sí: el programa de adquisiciones *Colecciones Universidades Públicas y Cañada Blanch*. Este programa encarna la esencia de la unión y la creación de una red entre instituciones con un objetivo común: la promoción del arte, la cultura y todos sus procesos asociados. Las entidades participantes, como la Universitat Politècnica de València, Universitat de València, Fundación Cañada Blanch y LAVAC (Asociación de Galerías de Arte Contemporáneo de la Comunidad Valenciana), actúan de manera independiente, pero se comunican a través de este medio compartido, apoyando la profesionalización y la dignidad de una profesión que integra a artistas, galeristas, personal académico, técnico, curatorial...

En nuestra búsqueda de conectar, reconocemos que no todo debe ser necesariamente vinculado ni seguir un orden específico. La complejidad y, al mismo tiempo, la grandeza de la conexión radica en su vitalidad e intuición, carente de una forma única y apareciéndose de maneras diversas a cada individuo. Las conexiones son innatas en la naturaleza, sean estas orgánicas, digitales, físicas, virtuales, animales o humanas. La conexión es un elemento infundido de vida que se revela en el momento en que activamos nuestros sentidos.

1. Bertalanffy, L. (1993). *Teoría general de los sistemas: Fundamentos, desarrollo, aplicaciones* (3ª ed.). Fondo de Cultura Económica.

Col·leccions Universitats Públiques
i Cañada Blanch 2024
Trobades i desacords:
retrats de la connexió

Sala Estudi General
Centre Cultural La Nau

Rectora de la Universitat de València:
Maria Vicenta Mestre Escrivà
Rector de la Universitat Politècnica de València: José E. Capilla Romá
President de la Fundació Cañada Blanch:
Juan Viña Ribes
Vicerectora de Cultura i Societat:
Ester Alba Pagán
Vicerectora d'Art, Ciència, Tecnologia i Societat: María Salomé Cuesta Valera

ORGANITZA
Vicerectorat de Cultura i Societat,
Universitat de València
Vicerectorat d'Art, Ciència, Tecnologia i Societat, Universitat Politècnica de València
Fundació Cañada Blanch

COL-LABORA
Associació de Galeries d'Art Contemporani de la Comunitat Valenciana, LAVAC
Generalitat Valenciana

EXPOSICIÓ
Comissariat: Ángela Montesinos
Coordinació: Norberto Piqueras, Desirée Juliana i Alba Braza
Gestió administrativa: Olga Ibáñez
Comunicació: Magda Ruiz i Núria García
Identitat gràfica: Antonio Ballesteros
Transport i muntatge: Art i Clar
Equip de suport La Nau:
Josep Vicó
Francisco Burguera
Álvaro David Merino
Pedro Herráiz Merino
Assistència en sala: Esfera Proyectos Culturales
Visites guiades: Ximo Revert, Voluntariat Cultural, Universitat de València

CATÀLEG
Edita: Servei de Cultura Universitària, Universitat de València
Textos: Ángela Montesinos
Coordinació de l'edició: Norberto Piqueras i Desirée Juliana
Disseny i maquetació: formo.org
Traducció i correcció: Servei de Llengües i Política Lingüística, Universitat de València, Servei de Promoció i Normalització Lingüística de la Universitat Politècnica de València

ISBN: 978-84-9133-716-4
DOI: <http://doi.org/10.7203/PUV-OA-716-4>

© del text: l'autora
© de les obres: els/les artistes
© d'aquesta edició: Universitat de València
© de les imatges: cortesia de les galeries

GALERIES I ARTISTES PARTICIPANTS

Luis Adelantado / Ana Esteve Reig
www.luisadelantado.com
Galeria Ana Serratosa / Javier Riera
www.anaserratosa.com
Benlliure / Jaume Plensa
www.galeriabbenlliure.com
Isabel Bilbao / Hans-Dieter Zingraff
www.isabelbilbao.com
Alba Cabrera / Paco Díaz
www.albacabrera.com
Cànem / Miquel Gozalbo
www.canemgaleria.com
Casa Bancal / Infante Guerrero & Guerrero Infante
www.casabancal.es
Galeria Cuatro / David Pellicer
www.galeriacuatro.es
Gabinete de Dibujos/ Roberto Mollá
www.gabinetededibujos.com
Jorge López Galeria / Inma Femenía
www.jorgelopezgaleria.com
La Mercería / Vicente Carda
www.galerialamerceria.com
Espai Nivi Collblanc / Art al Quadrat
www.espainivi.com
Rosa Santos / Elena Aitzkoa
www.rosasantos.net
SET Espai d'Art / Arancha Goyeneche
www.setespaidart.com
Shiras Galeria / Nuria Rodríguez
www.shirasgaleria.es
Galeria Thema / Lauren Moffatt
www.galeriathema.com
Galeria Vangar / Lara Ordóñez
www.galeriavangar.com
Tuesday to Friday / Nico Munuera
www.tuesdaytofriday.com

Creative Commons.
Attribution-NonCommercial-NoDerivatives
4.0. International License

Col·leccions Universitats Públiques i Cañada Blanch 2024

Programa d'adquisicions

Trobades i desacords: retrats de la connexió

Col·leccions
Universitats
Públiques i
Cañada Blanch

UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

525
anys
1499-2024

uvcultura

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

Cañada Blanch
FUNDACIÓN

LAVAC
ASSOCIACIÓ DE GALERIES
D'ART CONTEMPORANI
DE LA COMUNITAT
VALENCIANA

GENERALITAT
VALENCIANA
Conselleria d'Educació, Cultura,
Universitats i Ocupació